

Ze série Cloverleighská farma

Neodolateľná

Melanie Harlow

Román

Neodolatelná

Copyright © 2019. Irresistible by Melanie Harlow.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Šmídová, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3592-1 (pdf)

Melanie Harlow

Neodolatelná

ZE SÉRIE CLOVERLEIGHSKÁ FARMA

přeložila Hana Šmídová

Mým dcerám a mému tátovi,
přestože nikdo z nich
nemá dovoleno tuhle knihu číst.
Nikdy.

Láska nemá nic společného s tím,
co očekáváte, že dostanete – jen
s tím, co očekáváte, že dáte – což
je vše.

— Katharine Hepburnová

Jedna

MACK

Jediné ráno. To bylo vše, co jsem si přál.
Mít jen jedno jediné ráno sám pro sebe.
Spát déle a nahý za zavřenými dveřmi ložnice.
Vzbudit se, kdy se mi zachce. Vzbudit se do ticha.
Vzbudit se a dělat cokoli, co se mi to ráno chce – jít si zaběhat, vyhonit si ho anebo zase usnout.
„Tati! Vzbud’ se!“
Tohle bohužel to ráno nebylo.
Zasténal jsem, přetočil se na břicho a zakryl si hlavu polštářem. „Táta tu není,“ řekl jsem tlumeným hlasem.
Zaslechl jsem hihňání a cítil pohyb matrace, jak jedna nebo více mých dcer skočily na postel. Upřímně jsem byl celkem překvapený, že nepřišly už dřív. Měsíce poté, co jejich matka odešla, jsem postel nikdy neměl sám pro sebe. Někdy to byla jedenáctiletá Millie, kterou bolel žaludek. Jindy osmiletá Felicity, která měla noční můry. A často taky čtyřletá Winnifred, která se potřebovala schovat před příšerou pod postelí.

Občas tu byly všechny tři.

Jedna z nich mi skočila na záda, jako kdybych byl poník, a zatahala mi za tričko. „Máme hlad.“ Znělo to jako Felicitin hlas.

„Už zase? Vždyť jsem vám zrovna dal najíst.“

„Je ráno. Nejedly jsme od večera.“

„Ještě nemůže být ráno. Je furt tma.“

„To je proto, že máš polštář přes hlavu,“ zahihňala se.

„A taky jsi chrápal.“

„Nemůže vám Millie dát cereálie?“

„My ale nechceme cereálie. Chceme palačinky.“

Povzdychl jsem si. „To vám je nemůže udělat?“

„Neví, jak se zapíná sporák. Potřebujeme někoho dospělého.“

Dospělého. Já byl jediným dospělým v tomhle baráku. Jak se tohle, do prdele, mohlo stát? „Jak víš, že jsem dospělý?“

Zahihňala se ještě víc. „Protože jsi vysoký a máš velké nohy. A taky vousy. A jmenuješ se Tatínek.“

„Jak už jsem řekl, tatínek tady není.“

„Tak kdo jsi?“

Otočil jsem se a hodil ji na záda. „Lechtající příšera!“

Řehtala se a svíjela, když jsem ji lechtal, což přimělo Winnifred, aby přiběhla a rovněž skočila na postel. „Já chci taky!“

Winnie byla ten vzácný typ dítěte, které mělo rádo lechtání, nebo přinejmenším vyžadovalo fyzický kontakt. Přisunula se blíž k Felicity a vystrčila břicho jako pes, který chce podrábat.

Chvilí jsem je obě lechtal a pak se posadil na paty. „Stále jste ještě v pyžamu. Je sobota?“

„Ano,“ řekla Felicity.

„Super.“

„Tvoje vlasy vypadají srandovně,“ řekla.

„Stejně jako tvoje,“ odpověděl jsem jí. Nedávno si je totiž „zastříhla“ ve snaze si zkrátit přední část vlasů a vytvořit si tak ofinu, jako má Mavis z *Hotelu Transylvánie*. Nějaký čas dokonce chtěla, abychom jí říkali Mavis. Terapeutka, ke které holky docházejí, mě ujistila, že to není nic, s čím bych si měl dělat starosti. Prostě to znamenalo, že se identifikovala s postavou Mavis, která také žila pouze s otcem... bez matky.

„Jste si jistá, že to neznamená, že je upírka?“ zeptal jsem se. Felicity ještě nikoho nepokousala, ale začala nosit černou a ptát se, jestli bych jí mohl vyrobit postel ve tvaru rakve. Moje noční můra.

Ale terapeutka se pouze usmála. „Jsem si jistá.“

Ve dveřích ložnice se objevila Millie v noční košili. „Tati, potřebuju černý trikot na dnešní balet a všechny jsou špinavé.“

„Sakra. Jsi si jistá?“

„Ano. Zkontrolovala jsem si šuplík a koš na prádlo. A dlužíš čtvrták do sklenice nadávek.“

Zašklebil jsem se. Ta podělaná sklenice nadávek mě jednou zruinuje. „Zkontrolovala jsi sušičku?“

„Jo. Tam taky není.“

„Do hajzlu.“

„To je padesát centů,“ řekla Felicity.

Dloubl jsem ji do žeber. „Alespoň že vás moje nadávky zlepšují v počtech.“

„Millie, zkontrolovala jsi pračku? Včera jsem pral hodně tmavého oblečení.“ Což znamenalo, že jsem ho včera večer zřejmě zapomněl dát do sušičky, a dneska jej tím pádem musím přeprat.

„Do pračky jsem se nekoukala.“

„V kolik ti začíná ten balet?“

Millie obrátila oči v sloup – pubertální gesto, ze kterého jsem začínal být unavený.

„Jako vždycky. V deset.“

„Dobře.“ Podíval jsem se na digitální hodiny na nočním stolku. Bylo půl osmé. „Fajn, do té doby to bude připravené.“

„A taky potřebuju něco na prodej koláčků dneska odpoledne.“

„Jaký prodej koláčků?“

Další protočení panenek doplněné dupnutím. „Tati! Sběrka na výlet osmých tříd do Washingtonu, D. C.! Říkala jsem ti o tom nejmíň stokrát.“

Vyskočil jsem z postele a upravil si kalhoty od flanelového pyžama. „Osmá třída. Do háje, Millie, jsi teprve v šesté. Ten výlet je až za dva roky – nedivím se, že jsem si to zařadil do kolonky ‚Okamžitě zapomenout‘.“ Došel jsem ke skříni a vzal si USMC mikinu, kterou jsem si oblékl přes triko.

Hlasitě si vzdychla. „To bude dolar do sklenice, tati.“

„Ne, nebude! Byl jsem jen na padesáti centech!“

„Tohle sprosté slovo je vždy za celý dolar, tati,“ řekla mi Felicity.

„Máš pravdu.“ Odmlčel jsem se. „Ale víš co? Stojí to za to.“

„Co si teda mám přinést na prodej koláčků?“ připomněla Millie.

„Nevím. Něco vymyslíme.“ *Někdy mezi praním prádla, vyčesáním tvých vlasů do drdolu, a nakrmením vás všech něčím, co vám nezkazí zuby nebo nepoškodí mozkové buňky, podmínkou dostat tě včas na balet a prací a vhozením mince do sklenice nadávek, nákupem na celý týden a ujišťováním se, že každá z vás dostává dostatek pozornosti a času, abyste*

se cítily milovány a v bezpečí a – přešel jsem k oknu – odhazováním sněhu, který přes noc napadl.

Sakra, vždyť byl teprve začátek února – Hromnice. Bylo zataženo, což znamenalo, že podle tradice by mělo brzy nastat jaro, ale momentálně to vypadalo, že jaro *nikdy* nedorazí. V severním Michiganu byla zima vždy dlouhá a chladná, s neustále zataženou oblohou a hlubokým sněhem, ale ta letošní byla obzvlášť vyčerpávající. Že by to bylo proto, že to byla moje první zima v roli svobodného otce?

S holkami jsem sešel z ložnice v prvním patře do kuchyně, kde jsem si uvařil kávu, z mrazáku vyndal palačinky pro Felicity a Winnifred a Millie udělal míchaná vajíčka. Seděly v řadě u baru, který odděloval kuchyň od jídelny. Mezi těmito dvěma prostory bývala zeď, ale můj kamarád Ryan Woods, který v tomhle domě žil před námi, kuchyň zrekonstruoval, aby byla modernější a v otevřeném prostoru. U jídelního stolu prakticky nejíme. Většinou ho používám jen tehdy, když skládám vyprané oblečení.

„Tyhle chutnají jak z mrazáku,“ řekla Felicity a ušklíb-la se na palačinku. „Nezbyly nám ještě nějaké muffiny od paní Gardnerové?“

„Všechny jsme je snědli,“ řekl jsem jí a nalil pomerančový džus do tří skleniček. Paní Gardnerová byla čtyřidevadesátiletá sousedka, vdova, která se stala něčím jako náhradní babičkou nás všech poté, co jsme se sem minulé léto přestěhovali. Milovala pečení a často nám přinesla domácí muffiny nebo sušenky, po kterých se okamžitě jen zaprášilo. Já jsem se jí na oplátku staral o zahradu, když bylo hezky, a v zimě odhazoval sních z její příjezdové cesty a chodníku. Holky jí odplevelovaly

zahradu, donášely poštu a malovaly jí obrázky, které si hrdě vystavovala na lednici.

„Chcete banán nebo jablko?“ zeptal jsem se holek. Ovoce našťestí bylo čerstvé.

„Banán,“ odpověděly mladší dvě.

„Jablko,“ řekla Millie.

„Chcete slaninu?“

Všechny tři nadšeně kývaly hlavou. Slanina byla jedna z mála věcí, na kterých jsme se shodli.

Upíjel jsem kafe, hodil na pánev pár plátků slaniny a běžel dolů, abych přepral tmavé oblečení, na které jsem včera večer zapomněl. Vyndal jsem bílé prádlo ze sušičky, dal ho do koše a všiml si, že má růžový nádech. V tu chvíli jsem zahlédl Winnifredinu červenou ponožku mezi bílým spodním prádlem a ponožkami ostatních.

Skvělé. Přesně to jsem potřeboval – růžové ponožky.

Potichu jsem zanađával – teď mě alespoň nikdo neslyší –, nechal koš v koupelně, vrátil se do kuchyně, obrátil prskající plátky slaniny a napil se kávy. Sledoval jsem Winnifred, jak si maže javorový sirup kolem pusy. „To je rtěnka,“ oznámila mi pyšně.

„Máš to ve vlasech,“ řekla Millie a odtáhla se od ní dál.

Jedna z nich upustila vidličku, která s řinkotem dopadla na podlahu. O pár minut později některá z nich loktem shodila pomerančový džus a ten se vylil na bar a skříňku. Poté, co jsem to uklidil – a přidal dalších padesát centů do sklenice –, jsem hlídal Felicity, která si krájela banán na kuchyňském ostrůvku, když se v kuchyni náhle objevil kouř. Vypnul jsem sporák, slaninu na pánvi odsunul stranou a otevřel okno.

„Fuj, je spálená,“ zašklebila se Millie.

Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl.

„To je v pohodě, tati,“ řekla Felicity. „Mám ráda připálenou slaninu.“

Winnifred zakašlala a já otevřel jedno oko a podíval se na ni. „Dusíš se?“

Zavrtěla hlavou a vzala si džus.

„To je dobře. Dušení se je totiž zakázáno.“ Položil jsem spálenou slaninu na ubrousky. „Holky, holt ji dneska budeme jíst extra křupavou. Pardon.“

„Tati, já ti zapomněla říct, že mi Millie rozbila brýle,“ oznámila mi Felicity, když se vrátila k baru s nakrájeným banánem.

„Nerozbila!“

„Rozbila. Sedla sis na ně.“

Millie se na ni zamračila. „Tak jsi je neměla nechávat na gauči.“

„Možná by ses naopak ty měla koukat, kam cpeš ten svůj velkej zadek.“

„Já nemám velkej zadek! Tati, Felicity říká, že mám velkej zadek!“

„Nikdo v tomhle domě nemá velkej zadek,“ řekl jsem a podal jim křupavou slaninu. „A dojezte snídani. Felicity, hned se podívám na tvé brýle.“

Zvládl jsem dát všem najíst, opravit Felicityny brýle, uklidit kuchyň, poskládat prádlo, obléknout se, odklidit sních u nás i u paní Gardnerové a jen tak tak včas nastartovat SUV, abych Millie odvezl na balet.

„Tak jdeme!“ zakřičel jsem ode dveří.

„Ale ještě nemám učesaný vlasy,“ fňukala Millie, když utíkala dolů ze schodů v černém trikotu a růžových silikonkách s neupravenými vlasy.

„A Winnie se ani nestačila obléknout,“ zahučela Felicity z gauče v obýváku, kde si hrála na iPadu.

Podíval jsem se na Winnie, která ležela na zemi ve svém mrzimorském pyžamu a koukala na kreslené filmy. „Už nemáme čas. Winnie, nazuj si boty a obleč si kabát přes pyžamo. Felicity, buď připravená k odchodu a ujisti se, že obě máte s Winn čepice i rukavice. Mrzne.“ Pak jsem se podíval na Millie. „Běž si pro hřeben a gumičku. Všude bych roztahal sníh a už se, sakra, nechci svlíkat.“

Felicity na mě namířila svým malým prstíkem, když se zvedala z gauče: „To je dalších padesát centů, tati.“

„Sakra není sprosté slovo,“ argumentoval jsem.

„A můžu ho říct ve škole?“

„Ne.“

„Tak je to sprosté slovo.“

Povzdechl jsem si, když Millie scházela ze schodů s hřebenem, gumičkou a několika sponkami. O pět minut později se mi podařilo vytvořit z jejích hustých medových vlasů něco, co připomínalo drdol baleríny. Zamračil jsem se. „Mills, přiznávám, že se mi to dneska moc nepovedlo.“

„Můj drdol je vždycky nejhorší, tati. Ostatní holky se mi smějous.“

Sevřelo se mi srdce. „Omlouvám se. Dělam to, jak nejlépe umím.“

„Jsme připravené,“ řekla Felicity. „Ale boty jsou mi tak malé, že je sotva nazuju. A Winnie má jen jednu rukavici.“

Na chvíli jsem zavřel oči a nadechl se. „Tento týden ti koupím nové boty a v koši je asi milion rukavic. Jednu, prosím, přines.“

„Ale nebudou se k sobě hodit.“

„To je jedno. A pospěš si, jinak tvá sestra přijde pozdě.“

„Každý týden chodím pozdě, tak to nebude nic nového,“ mumlala Millie a hodila si tašku přes rameno. Akorát se kolem mě chystala projít ven ze dveří, když jsem ji chytil za loket.

„Hej, omlouvám se. Odteď se pokusím tě tam vždy dostat včas, ano?“

Přítakala. „Dobře.“

Pustil jsem ji, popohnal Felicity v malých botách ze dveří a Winnie oblékl náhodnou rukavici. Pak jsem ji vzal do náruče, zavřel dveře a konečně jsme vyšli ze dveří.

V posledních devíti měsících jsem už zažil příšernější rána, ale také lepší, i když jich, pravda, moc nebylo. Opravdu jsem se snažil, jak nejlépe jsem mohl, ale i tak si Millie zasloužila lepší drdol a Felicity zase boty, které by jí padly jako ulité. A Winnifred si zasloužila mít tátu, který by si pamatoval, že ji před odchodem musí obléct a umýt jí sirup z vlasů ještě před tím, než vyjdou ven z domu.

A všechny si zasloužily matku, která by je neopustila – za posledních devět měsíců je viděla pouze dvakrát.

Co se týče mě, rád bych měl jedno ráno jen sám pro sebe. Ráno, kdy bych nebyl odpovědný za nikoho jiného. Pouze jedno ráno, kdy bych se cítil opět jako muž, nejen jako táta. Kdy bych mohl nadávat, jak se mi zachce, aniž bych musel dávat mince do sklenice nadávek. Kdy bych si vzpomněl na to, že jsem míval život bez praní prádla, obědů a malých holčiček. Je to ode mě sobecké?

Pravděpodobně.

Ale i tak.

Jedno jediné ráno. To je vše, co chci.

Due

FRANNIE

Nevěstě se na botu přilepil toaletní papír.

Seděla jsem na recepci v penzionu Cloverleigh Farms Inn, který si na celý víkend pronajali snoubenci, když jsem si všimla, jak nevěsta vychází z toalet s přilepeným toaletním papírem na lodičce. Rychle jsem vyběhla a pospíchala k ní, abych ji zastavila dřív, než vejde do restaurace, kde se konala hostina.

„Paní Radleyová!“

Nevěsta s kaštanovými vlasy a útlou postavou, které mohlo být něco přes čtyřicet, se ke mně otočila a usmála se, když zaslechla své nové příjmení. „To jsem asi já, že? Chvilí mi potrvá, než si na to zvyknu.“

Vrátila jsem jí úsměv. „Gratuluji. Jen jsem vám chtěla říct, že vám na botě uvízl kus toaletního papíru.“

Podívala se na své nohy a viděla lem svých šikmo střižených šatů ke kolenům v barvě slonoviny. „Panebože, moc vám děkuji – to by bylo velmi trapné.“

„Rádo se stalo.“

Když se však sklonila, aby papír vyhodila, prasklo jí ramínko u šatů. Zalapala po dechu, popadla ramínko a přidržovala si ho. „Ach můj bože, všechno mi padá,“ zašeptala. „A to zrovna teď, když bychom měli mít náš první společný tanec. Pomozte mi!“

„Nebojte se,“ řekla jsem a vzala ji za ruku. „Pojďte se mnou, spravíme to.“

Otevřela jsem dveře za recepcí a vedla ji chodbou lemovanou kanceláři penzionu.

Nejdříve jsem zkusila dveře od matčiny kanceláře, ale byly zamčené. Pak jsem zkusila dveře mé sestry April – byla manažerkou penzionu, která měla na starost společenské události, a v případě nouze byla vždy k dispozici. Momentálně byla v restauraci, kde dohlížela na podávání dezertů, ale dveře od kanceláře nechala otevřené.

Rychlé prohledání Aprilina stolu bohužel ukázalo, že tam není nic, čím bych šaty mohla spravit. Ani spínací špendlík neměla.

„Sakra,“ řekla jsem a pohlédla na nervózní nevěstu. „Náhodou jste si s sebou asi nesbalila šicí soupravu, že?“

Paní Radleyová zavrtěla hlavou a na tváři měla provinilý výraz. „Ne, ani mě to nenapadlo.“

Zavřela jsem Aprilin šuplík. „Dobře, napadá mě ještě jedno místo, kam se podívat, a když nevyjde ani to, půjdu do svého bytu pro spínací špendlík.“

„Vy tady žijete?“

„Ano,“ odpověděla jsem a zavřela za sebou dveře Apriliny kanceláře. „Jsem Frannie Sawyerová. Moje rodina vlastní Cloverleigh Farms.“

„Panebože, no jistě,“ řekla a následovala mě chodbou. „Můj manžel James chodí na golf s vaším otcem.“

S vaší matkou jsem se seznámila včera. Jsou to úžasní lidé. Je vás dohromady pět dcer, že ano? Která z nich jste vy?“

„Já jsem nejmladší. Zkusme tyhle,“ otevřela jsem poslední dveře nalevo a rozsvítila světlo.

Když jsem vstoupila do Mackovy kanceláře, nemohla jsem si pomoci, ale cítila jsem v břiše motýly. Voněla jako on – mužná kombinace dřeva, kůže a uhlí. Víím, že to zní divně, ale vždy jsem měla ráda vůni železářství, a přesně tak mi voněla i Mackova kancelář. Možná mi to připomínalo doby, kdy jsem jako dítě s taťkou chodila do železářství a on mi pak vždycky koupil zmrzlinu. Nebo to bylo proto, že byl Mack hrozně sexy a já o něm donekonečna snila? Tak... a je to venku.

„Je tohle kancelář vašeho táty?“ zeptala se paní Radleyová, když se rozhlížela kolem, zatímco já si to štrádala ke stolu.

„Ne, tahle kancelář patří Mackovi, finančnímu řediteli. Ale myslím si, že by tu mohl mít mini šicí soupravu. Dala jsem mu ji k Vánocům jako takový vtípek, protože jsem mu musela minulý rok přišít dvakrát knoflík na košili, když mu v práci upadl.“

Cítila jsem se lehce provinile, protože jsem se Mackovi hrabala ve stole, když tam nebyl. Otevřela jsem šuplík a prohrabala se mu věcmi: pera, tužky, žlutý zvýrazňovač, vytržená stránka Disney omalovánky, kterou zřejmě vymalovala jedna z jeho dcer, lepicí papírky, mentolky a jeho Cloverleigh Farms vizitky. Na chvíli jsem se zamyslela a jednu vzala do ruky.

Declan MacAllister, finanční ředitel a obchodní manažer.

Vždy zapomenu, že jeho pravé jméno je Declan, protože mu stejně všichni říkají Mack, ale líbí se mi. Někdy ho v noci zašeptám do polštáře.

„Tohle jsou jeho dcery?“ ukázala paní Radleyová na fotografii, kterou měl na stole. Na poličkách za mnou měl jejich fotek ještě víc. Byl tak oddaný táta. To jsem věděla, protože poté, co ho opustila manželka – musela být šílená –, jsem se na částečný úvazek stala chůvou jeho dcerušek. Byly rozkošné, chytré a roztomilé. A Mack byl... prostě všechno.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Nejsou roztomilé? Aha, tady je!“ Vzadu v šuplíku jsem našla malou šicí soupravu, kterou jsem mu dala. Vítězně jsem ji vzala a vzpomněla si, jak se zasmál a poděkoval mi objetím, ze kterého jsem se doteď nevzpamatovala. Jeho hrudník byl tak pevný.

Paní Radleyové se viditelně ulevilo. „Díkybohu.“

Vzala jsem Mackovy nůžky a stoupla si za ni. „Myslím, že to zvládnu, i když si šaty necháte na sobě, ale zkuste se moc nehýbat. Nechtěla bych vás píchnout. Bílou, nebo žlutou nit? Slonovinová tam není.“

„Bílou.“ Zatímco jsem navlékala jehlu, zůstala stát na místě. „To je on?“ zeptala se a ukázala na zarámovanou fotku Macka s jeho dcerami, kterou jsem pořídila minulý rok v červenci na zaměstnaneckém pikniku. Winnifred seděla na jeho ramenou a další dvě mu visely na pažích. Všichni čtyři se smáli. Vybavila jsem si, jak vděčný Mack ten den byl, protože jsem zorganizovala různé hry a dílnu pro děti, ukázala jim všechny parádní schovky, nechala je čachtat se v potoce a pak jsem je vzala do stájí, kde jsem jim ukázala všechna zvířata. Řekl mi, že holky takhle šťastné neviděl už měsíce, položil mi ruku kolem ramen a stiskl mě. (V mých představách se poté věci vyvíjely poměrně rychle, ale ve skutečnosti jsem řekla pouze „rádo se stalo“.)

„Jo,“ odpověděla jsem a opatrně připevnila konec ramínka k šatům. „To je on.“

„Je hezký.“

„Ano.“ Mé srdce začalo tlouct o něco rychleji.

Zasmála se. „To bylo velice empatické ano. Jste vy dva spolu?“

Jen v mých snech. Odkáslala jsem si. „Ne, nejsme.“

„Je ženatý? Na fotkách nevidím manželku.“

„Býval. Teď je rozvedený a dcery vychovává sám.“

„A vy jste vdaná?“ zeptala se nevěsta.

„Nejsem,“ usmála jsem se.

„Přítel?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Podívala se zblízka na fotku Macka a jeho holek. „Myšlím, že tenhle chlap by ocenil, kdyby si mohl někdy v sobotu večer vyrazit. Měla byste se ho zeptat.“

„Spíš je pravděpodobnější, že mě požádá, abych mu v sobotu večer pohlídala holky,“ řekla jsem s náznakem ironie v hlase a udělala suk.

„To jste o tolik mladší?“

„O deset let. Mně je dvacet sedm a jemu třicet sedm.“

Mávla rukou. „To nic není. James je o dvanáct let starší než já. Věk je jenom číslo.“

To sice může být pravda, ale já si byla jistá tím, že když se na mě Mack podíval, tak viděl dítě. Během těch pěti let, co tu pracoval, mi nedal ani sebemenší náznak, že by mohlo být něco jinak, přestože jsem pokaždé, když jsem s ním byla v jedné místnosti, sotva dýchala.

Bylo to beznadějně a já to věděla.

Ustříhla jsem nit a ujistila se, že to nebude vidět. „A když už se bavíme o ženichovi, měla byste se vrátit a užít si první tanec.“

„Máte pravdu. Nechci ho v tom nechat samotného. Prvního tance se děsí.“ Zasmála se a podívala se na mě. „Jak vypadám?“

„Nádherně. Celá záříte.“

„Nemám na zubech rtěnku nebo skvrnu od vína na šatech?“ Prohlédla si boty. „Žádný toaletní papír na botě?“

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Vypadáte naprosto výborně.“

„Moc vám děkuji, Frannie,“ řekla a objala mě. „Jste úžasná.“

„Nemáte vůbec zač. Počkejte na mě vteřinku, jen to tu uklidím a doprovodím vás zpátky.“

„Nebojte se, trefím.“ Přešla ke dveřím. „A raději bych si měla pospíšit – ty makronky na dezertním stoleku totiž vypadají božsky. Nerada bych, aby mi je všichni snědli.“

„Ty jsem pekla já. Kdyby nějaké zbyly, můžu vám je schovat.“

Otočila se s otevřenou pusou. „Ty jste pekla vy? Jsou nádherné! A absolutně úžasné! Jednu jsem ochutnala, když jsem tu byla poprvé, a bez legrace, byla to jedna z věcí, které mě přesvědčily o tom, že chci mít svatbu tady.“

Celá rudá jsem se usmála. „To jsem moc ráda.“

„Fakt máte talent. Jste cukrářka? Co vůbec děláte na recepci?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nejsem cukrářka. Ale cukrář, který tu před lety pracoval, mě to naučil – Jean Gaspard. Byl tak laskavý, že toleroval mou neustálou přítomnost v kuchyni a nekonečnou smršť otázek. Zapamatovala jsem si všechno, co mi řekl.“

Zasmála se. „No, stálo to za to. Prodáváte i někde v obchodech?“

„Ne, jen tady.“

„Ale měla byste!“

„Možná někdy,“ řekla jsem a zastrčila jehlu zpět do pouzdra.

„A na co čekáte?“ rozhodila rukama.

„Nevím. Na zjevení?“ nervózně jsem se zasmála. Abych řekla pravdu, přesně tohle jsem si představovala alespoň tisíckrát – malý obchůdek s výlohou, ve které by byly vystavené nádherně zbarvené makronky. Ale uspěla bych? Co kdyby to bylo až moc specializované? Co kdyby turisté měli chuť jen na fondán a zmrzlinu? Co kdybych zkrachovala a přišla o spoustu peněz? Podnikáním jsem byla nepolíbená a neměla jsem ani tušení, jak na to – byla jsem jen obyčejná holka, kterou bavilo péct.

„Poslyšte, teď u sebe nemám vizitky, ale až se vrátím z Havaje, jednu vám pošlu. Pracuji v komerční realitce a někdy také investuji do lokálních podniků – obzvlášť do těch, které založily ženy. Kdybyste si o tom někdy chtěla promluvit, ozvěte se mi. Alespoň se vám tak odvděčím za to, že jste mě uchránila od hrozícího trapasu na mé vysněné svatbě.“

„Dobře,“ řekla jsem, i když jsem to moc realisticky neviděla. „Díky.“

Naposledy se na mě usmála a zmizela na chodbě, takže jsem v Mackově kanceláři zůstala sama. Sbalila jsem šicí soupravu a spolu s nůžkami ji vrátila do šuplíku. Věděla jsem, že bych se měla vrátit na recepci, ale nemohla jsem odolat pokušení se na chvíli posadit na jeho židli. Opřela jsem se do opěradla z už dost opotřebované kůže, dala ruce na opěrky, zavřela oči a zhluboka se nadechla.

Jeho zadek na téhle židli sedí každý den. Jako kdyby se můj zadek dotýkal jeho.

„Frannie? Co tu děláš?“

Otevřela jsem oči a spatřila svou sestru Chloe, jak na mě ode dveří zírá.

Vyskočila jsem. „Nic,“ řekla jsem rychle a poodešla od stolu. „Jen jsem něco hledala.“

„V Mackově kanceláři?“

„Ano.“ Zhasla jsem světlo, vyšla za ní na chodbu a zavřela dveře. „Mack má v šuplíku šicí soupravu a nevěstě prasklo ramínko u šatů. Spravila jsem jí to.“

„Jo, viděla jsem ji, jak pospíchala zpátky.“ Chloe se ohlédlá přes rameno. „Viděla jsi tátu? Je tu dneska?“

„Byl tu. Není v restauraci?“ Vracela jsem se zpět na recepci.

„Ne. Možná už šel spát. Poslední dobou je hodně unavený. Mám o něj strach.“

„Já také,“ souhlasila jsem a otevřela dveře na konci chodby. Pustila jsem Chloe, aby mohla projít. „Myslím, že by měl trochu zpomalit.“

„Souhlasím. Přála bych si, aby mě nechal...,“ povzdychla si. „Ale to on nikdy nenechá.“

„Aby tě nechal co?“

„To je jedno, neřeš to. Musím jít.“

„Dobře, dobrou noc.“ Jak jsem ji tak viděla vycházet ven, snažila jsem se v sobě potlačit zklamání z toho, že se mi nesvěřila. Ale to nebylo nic nového – přestože mi byla Chloe věkově nejbližší, jen o pět let starší, nikdy jsme si nebyly obzvlášť blízké.

Část mě si myslela, že to je kvůli vší té pozornosti, které se mi od rodičů dostávalo jako dítěti, protože jsem měla problémy se srdcem. Ona byla jejich holčička, dokud jsem nepřišla já, dcera, která potřebovala hodně pozornosti a všemožnou péči, včetně tří operací srdce ještě před tím, než mi bylo deset let. Možná se cítila opomíjená.

Nebo to mohlo být kvůli věkovému rozdílu. Když jsem já dorůstala do věku, kdy jsem si mohla hrát s různými hračkami a věcmi, ona z nich vyrůstala – barbíny, náramky přátelství, boybandy. Naše zájmy se nikdy neshodovaly, a ještě před tím, než jsem nastoupila na střední, odešla na vysokou školu.

Často jsem si přála, aby to mezi mnou a Chloe bylo jiné – vlastně mezi všemi mými sestrami a mnou. Lidé nám říkali *Sestry Sawyerovy*.

Nejstarší byla Sylvie, která žila s manželem a jejich dvěma dětmi ve velkém, nádherném domě blízko Santa Barbary. Nikdy jsem je nenavštívila, ale Sylvie dávala hodně fotek na sociální sítě a doplňovala je hashtagy jako #požehnaná, #můjživot a #vděčná. Všechny mé sestry byly hezké, ale vždy jsem si myslela, že Sylvie je z nich nejnapadnější. Její manžel Brett, investiční bankéř, byl atraktivní a úspěšný, jejich děti byly roztomilé a chytré a vypadalo to, že vedou perfektní život. Proto se mi vždy zdálo divné, že se Sylvie na fotografiích vůbec neusmívá.

April bylo třicet pět a měla svůj vlastní byt v centru Traverse City, nedaleko od Cloverleigh. Po vysoké škole se přestěhovala do New Yorku, kde sedm let pracovala. Potom se vrátila domů a začala se živit jako manažerka v Cloverleigh Farms a sama Cloverleigh Farms přeměnila na místo pro pořádání luxusních svateb v rustikálním stylu. Její cit pro design a schopnost předpovídat trendy a přizpůsobit se jim byly neuvěřitelné. Byla romantička jako já a pro svatby doslova žila, proto mi přišlo divné, že ona sama není vdaná. Kdykoliv naše matka tohle téma nakousla, April pouze pokrčila rameny a řekla, že ještě zkrátka nepotkala toho správného muže.

Prostřední sestře Meg bylo třicet tři let a žila ve Washingtonu. Vždy vášnivě diskutovala o různých problémech, jako například o tom, jak zabránit týrání zvířat, o právech žen nebo boji proti chudobě. Po ukončení studia práv začala pracovat pro ACLU, ale teď byla zaměstnaná v týmu amerického senátora. Byla tak zaneprázdněná, že se doma moc neobjevovala. Myslela jsem si, že stále žije se svým přítelem, s nějakým mužem z vysokých pater politiky, ale jistá jsem si nebyla.

Chloe, která žila v Traverse City, měla na starosti veškerý marketing a PR pro Cloverleigh a pomáhala i s degustacemi. Byla ambiciózní, chytrá a kreativní, vždy přicházela s novými nápady a pracovala do roztrhání těla. Nikdy jsem však neměla pocit, že by máma s tátou tu její každodenní tvrdou práci nějak ocenili. Napadlo mě, jestli to nemohlo být tím, že Chloe měla složité dospívání. Byla vzdorovitá, svéhlavá a neustále porušovala pravidla, posouvala hranice a někdy mluvila dřív, než se nad něčím vůbec zamyslela. Byla přesným opakem mě. Dokonce i jako dospělá se s rodiči často hádala a nikdy nechtěla ustoupit. Často jsem si přála být víc jako ona.

Vlastně jsem si přála, abych se více podobala všem svým sestrám. Sylvii jsem záviděla šťastné manželství a rodinu, April její sebedůvěru a kreativitu, Meg zase její horkokrevnou vášeň a Chloe otevřenost. Všechny byly odvážné. Někdy jsem měla pocit, že jsem Sawyrovic sestra pouze jménem. Přece jen jsem byla jediná, která nikdy neopustila domov, a to ani kvůli studiu na vysoké škole.

Nebylo to tím, že bych nechtěla jít studovat mimo domov jako moje sestry, ale mí rodiče, obzvláště moje matka, si přáli, abych navštěvovala místní vysokou školu a zůstala s nimi doma. „Takhle budeš nablízku

doktorům, které znáš,“ říkala mi. „A budeš se cítit bezpečněji, a ne tak vystresovaně. Víím, že si myslíš, že budeš v pohodě, ale proč riskovat?“

Kolikrát v životě už jsem tuhle otázku zaslechla? Tisíckrát? Milionkrát? Když se jí nelíbilo, co dělám, tak jsem tuhle otázku měla neustále na talíři a bylo jedno, co jsem odpovíděla.

Protože jsem dospělá a chci se rozhodovat sama za sebe? Protože už mě unavuje, že se mnou jednáte, jako bych byla z porcelánu? Protože nechci skákat, jak pískáte, a potom litovat, že jsem nežila svůj vlastní život. Ale tyhle věci jsem jí nikdy neřekla.

Vím, že mě naši chránili, protože mě mají rádi, a vlastně jsem si ani na nic nemohla stěžovat. Zbožňovala jsem farmu, penzion a nedaleké městečko Hadley Harbor. Neuměla jsem si představit, že bych žila jinde. Měla jsem své vlastní apartmá s dostatečným soukromím a nic mi nechybělo. Práce na recepci byla nenáročná, pracovní doba mi umožňovala věnovat více času pečení, ráda jsem se seznamovala s novými lidmi, vítala hosty a představovala jim naše služby. To místo jsem znala jako své boty.

Jistě že by bylo fajn mít víc kamarádů v mém věku, ale žili jsme na venkově, kde pro mladé lidi nebylo moc pracovních a volnočasových příležitostí, a to obzvlášť v zimě. Protože jsem zameškala hodně školy kvůli operacím a pobytům v nemocnici (a to ani nemluvíím o strachu mých rodičů z infekce), tak se matka rozhodla, že mě po ukončení druhé třídy bude vzdělávat doma. I díky tomu jsem pak neměla žádné nejlepší kamarádky, se kterými bych mohla strávit hodiny na telefonu.

Ale měla jsem rodiče, sestry a kolegy, se kterými jsem spolupracovala. Během letní turistické sezóny, když

v penzionu bylo plno lidí, jsem prožila i pár románek. Rozhodně jsem nebyla žádné nevinátka, jak si mysleli mí rodiče. A pokud jsem se někdy cítila sama, brala jsem to jako cenu, kterou jsem musela zaplatit za pohodlný život, který jsem vedla.

Ale stejně.

Z kapsy svých černých pracovních kalhot jsem vytáhla vizitku, kterou jsem si tam předtím zastrčila.

Declan MacAllister.

Bylo by fajn mít někoho, s kým bych mohla všechno sdílet.

Tri

MACK

Budík mi jako obvykle zazvonil v 6:15, a tak jsem vstal a šel se vysprchovat. V 6:30 už jsem byl oblečený do práce a šel vzbudit holky.

Chvíli mi to trvalo, ale konečně jsem si zvládl osvojit školní rutinu, a to ráno vše klaplo s vojenskou přesností.

Millie a Felicity se vysprchovaly večer a oblečení si připravily ještě před tím, než šly spát, takže jsem se musel jen ujistit, že už jsou vzhůru, a pak jsem šel vzbudit Winnifred. Vždy jí chvíli trvalo, než se probudila, takže jsem jí pomáhal se převléct z pyžama do školní uniformy. Také si oblečení připravila už večer, takže to byla rychlá akce, zvláště když se konečně přestala počůrávat do postele.

V 6:45 jsem už byl v kuchyni, chystal snídani a rychle do sebe hodil kafe. V 7:00 už holky snídaly, zatímco já jsem chystal svačiny a láhve s pitím, odkrajoval kůrky ze sendvičů, jeden s arašidovým máslem a pšeničným želé a druhý s mandlovým máslem a medem na bezlepkovém

bílém chlebu. Nechápal jsem, proč Millie stále trvala na tom, že bude jíst bezlepkové potraviny. Myslela si snad, že se tak víc přiblíží své matce? Winnie se najedla až po školce se svou chůvou.

V 7:15 byly batohy a boty připravené u dveří a holky si nahoře čistily zuby. V 7:30 jsme již čekali na autobusové zastávce. Kolem 7:40 jsem jim všem dal pusku na rozloučenou, řekl jim, že je mám rád, a popřál jim hezký den. Dnes jsem si poprvé všiml, že Millie začínají být tyto veřejné projevy náklonnosti docela proti srsti, ale chtěl jsem ji trápit tak dlouho, jak jen to šlo. Neměly mámu ani prarodiče (mí rodiče se už před lety přestěhovali na důchod do Arizony a Carlini rodiče žili v Georgii) a rodina mé sestry Jodie žila dvě hodiny odsud v Petoskey. Bylo tedy jen na mně, aby holky věděly, že jsou milované, a i když bych třeba pokazil všechny ostatní aspekty otce samoživitele, v tomhle jsem zklamat nechtěl. Nebyla jejich chyba, že nám to s jejich matkou nevyšlo.

V 8:00 jsem už byl na cestě do Cloverleigh a měl jsem ze sebe opravdu dobrý pocit. Dneska ráno nikdo nebrečel, nepral se a nerozlil džus. Nikdo mi na poslední chvíli nepřipomněl, že musím podepsat rodičovský souhlas, na který jsem zapomněl, nebo poslat peníze, na které jsem zapomněl. Nikdo mě nepožádal, abych se jako dohled zúčastnil výletu, na který se mi nechtělo, a byl jsem si na devadesát devět procent jistý, že si všechny vyčistily zuby. Ještě jsem sice nestihl Felicity koupit nové boty, ale našel jsem Winnifredinu ztracenou rukavici.

Sakra, jsem úžasnej, pomyslel jsem si a upil z cestovního hrnku, který jsem dostal k Vánocům od Felicity a na němž byl obrázek z Petoskeyho kamene s nápisem „Tati, jsi nejlepš!“ . Zatímco jsem upíjel z hrnku, vzpomněl jsem si na to, jak mi každá z holek dala nádherně zabalený